

Kaybolan Siluet

– muhammed-meh · 11 Eylül 2012

KAYBOLAN SİLÜET

Yüzyıllardır seni gösteren saatler durdu

Umudun zemb / e r e ğ i kırılıverdi

Hüzne esir oldu efsunlu ney, mutlu nağmeler çalamadı

Ben sıradan hayaller peşinde koşarken

Senden kalan son siluette kayboldu

İçimi ısıtan sesin gibi

Senden kalan bir resim, bir mektup

Ucu yanmış birazda yırtık

Gittin üzerime hüznü giyindim artık

Gidişinden sonra Yusuf luk zordu

Sensizlik d / i p s i z kuyu olup yarılıverdi

Acze düştü gözlerim çıkar yol bulamadı

Kimse duymadı, kimse görmeden giderken

Senden kalan son siluette kayboldu

V / e r d i ğ i n son nefesin gibi

Dudağında bitmemiş bir şiirle gittin

K / a l e m tutmaz gayrı elim

Gittin g / a y r ı hüzzamı söyler dilim

Leyl-ü nehara sordu, her düşü hayra yordu

H / a y a l oldun rüya gördü sarılıverdi

Gönül seni aramaktan kendini alamadı

Belki zam / a n s ı z belki çok erken
Senden kalan son silüette kayboldu

Maveraya çıkan adresin gibi

Bilirim dönmezsin bir daha gülmezsin artık
Ruhumda buhran, yürekte hicrandır adın,

E y g ü z e l g ö z l ü k a d ı n

Muhammed Mehmet GÜL